דג הזהב

לחברים שלי יש ילד קטן ונחמד בן שנתיים. כמו כל ילד קטן ונחמד בן שנתיים, החדר שלו מלא ספרים וצעצועים וררדסים ולגו למיניהם. לפני כמה שבועות, החליטו ההורים, שהילד הקטן והנחמד צריך לאהוב בעלי־חיים, כי זה טוב שילד נחמד יאהב בעלי־חיים. אז בשביל לא להתחיל ישר על גדול, הם הלכו וקנו לו אקווריום. שמו בפנים חול וצדפים ומיני ירוקים ואינסטרומנטים שמכניסים אוויר ומחממים את המים, ואפילו שני דגים קטנים.

היה נהדר. כולם שמחו מאוד והרגישו שהם עשו משהו חשוב לפיתוח ההומאניות של הילד. אחרי יומיים מת דג אחד, והיה צריך לספר לילד מה זה „מת" ולמה. אחרי עוד יומיים, מת גם הדג השני. מהר מהר, לפני שהילד ירגיש באווירת האבל של המישפחה, נשלח האב לקנות בחנות עוד זוג דגים קטנים.

שוב היה יופי, ושוב כולם האכילו את הדגים ונתנו להם שמות ופיתחו אליהם סימפטיות עמוקות.

עבר עוד שבוע ובבוקר אחד מצאו את שני הדגים הקטנים שוכבים להם בתחתית האקווריום, מתים לגמרי.

שוב הסבירו לילד מה זה מת ולמה מתים ומתי מתים, ואמרו לו בביטחון שהוא בעצמו לא ימות, כי רק דגים מתים. אחר־כך עשו הלוויה חגיגית בחצר הבית, ושמו על הקבר גרניום שגנבו מהשכנים. אחרי ההלוויה הלכו לחנות החיות וקנו עוד שני דגים חזקים. אנחנו יודעים שהם היו חזקים במיוחד, כי הם מתו רק אחרי שבועיים. כל הזמן הזה דיברו בבית של החברים שלי על דגים ועל מוות.

כל זה נודע למישפחה שלי בשיחה טלפונית עם אם הילד הקטן. היא נשמעה ממש מיואשת ולכן מישהו במישפחה שלי (בלי שמות, בבקשה) הציע את ההצעה הפראקטית לקנות שני דגים מפלסטיק ולהכניס אותם לאקווריום. בטח הצעה מטומטמת, אלא מה?

אבל אנשים מיואשים מוכנים לשמוע לפעמים גם הצעות טיפשיות. מאותו יום אין מוות במישפחת הילד הקטן. שני דגי הפלסטיק חיים חיי נצח. הילד מאושר, וההורים שלו מרגישים דבילים. מגיע להם!

מיכתבי קוראים

קיבלתי מיכתב מגברת אחת בשם אילנה, שביקשה ממני עצה — מה לעשות עם הילדים שלה, אחרי־הצהריים, כאשר הטלוויזיה לא משדרת תוכניות לילדים.

גברת אילנה היא כנראה לא קוראת קבועה שלי, ולכן היא גם לא יודעת שהיא היפנתה את שאלתה לבן־אדם הכי פחות מתאים בעולם.

אילו הייתי יודעת מה עושים עם ילדים אחרי־הצהריים, הייתי כובשת את העולם ומתמנה מייד לנשיאת ארצות־הברית והסביבה.

סיפרתי על המיכתב הזה לבני מישפחתי בתור קוריוז. בני אמר לי שמאוד לא יפה מצדי לא לענות למיכתבי־קוראים, ואם אני לא יודעת את התשובה, אולי כדאי לי להתאמץ ולחשוב על כמה רעיונות, גם כדי להיות מנומסת ולא להשאיר מיכתב ללא מענה, וגם אולי אני בעצמי ארוויח מהרעיונות כמה שעות של שקט.

אז ישבנו וחשבנו וחשבנו וחשבנו, ולא יצא כלום. אחר־כך טילפנתי לחברה מומחית בנושא ילדים, והנה כמה מהרעיונות שלה.

1. ילדים אוהבים לרחוץ כלים (ככה היא אמרה). תני להם לעשות את זה. מה שלך לוקח חמש דקות, יקח להם שעה לפחות, וחוץ מרעש הצלחות הנשברות, יהיה שקט מוחלט בבית.

2. ילדים אוהבים לבשל (גם את זה היא אמרה) תני להם לעשות סלט. שלוש עגבניות, שלושה מלפפונים, פילפל, בצל וצנון. אם אומרים להם שסלט צריך להיות חתוך לחתיכות קטנות מאוד, גם העניין הזה יקח שעה. לא רע.

3. ודבר אחרון שאמרה לי חברתי המומחית, הוא הפטנט הכי טוב שלה. היא מבקשת מהילד שלה להוציא לכלב פרעושים. הכלב מבסוט, הילד מבסוט והפרעושים מבסוטים. שקט ושלווה לשעתיים.

★★★

לא הייתי מעזה לכתוב לכם את השטויות האלה, אלמלא קיבלתי השבוע ספר עצות לעקרת־הבית בהוצאה מהודרת (ספר תוצרת אמריקה) ושם יש עצות שמחווירות לגמרי על־יד השטויות שלי ושל חברותיי. בשבוע הבא אדווח לכם על הספר האמריקאי.

ירידה וקוץ בה

על זה שרשת חנויות הסופר־פארם איפשרה לקונה הישראלי לקנות בנוסח אמריקאי, לפחות מבחינת שפע־המוצרים, ניקיון בחנות, שירות אדיב, מקום־חניה והתחשבות מירבית בלקוח — על זה כבר סיפרתי לכם בעבר, ואני עדיין עומדת על דעתי.

אלא שסיגנון אמריקאי הוא זה שאינו קופא על שמריו, וכל הזמן ממשיך לחפש פטנטים, איך לשרת את הקונים דווקא. הפטנט האחרון של הסופר־פארם הוא להתקשר עם בתי־חרושת מסויימים ולבקש מהם לעשות יום מכירה ממשאיות.

הסידור הוא, שהמיפעל שולח משאית גדולה עמוסה בסחורה שלו, והמשאית נעמדת על יד החנות, ומוכרת לקהל הרחב את מוצרי המיפעל, תוך צימצום ענקי בפער התיווך שבין היצרן לצרכן.

בשבוע שעבר נעמדו שתי משאיות כאלה על יד הסופר־פארם של רמת־אביב, ומתוכן נשפכה כמות אדירה של נייר טואלט ושל חיתולי־נייר. אני לא יודעת איזה רשיון צריך בשביל למכור בצורה כזאת, אבל כאן המקום להגיד לנותני

חיסכון נוסח אמריקה

בטה שאני לא שונאת יורדים מפני שהם ירדו מהארץ. מה זה העסק שלי איפה הם גרים? אני שונאת חלק מהם, בגלל סיבות לגמרי אחרות, ועל שלוש סיבות כאלה (שכל אחת מהן קשורה לאיש) אספר.

גברת ישראלית אחת, שגרה כבר שנים רבות בגרמניה, ביקשה ממני לשלוח לה עיתון מסויים לכתובתה בגרמניה. כך עשיתי, אבל העיתון, משום מה, לא הגיע לידיה. עכשיו היא בארץ. ניסינו לברר מה הסיבה שהעיתון לא הגיע, ואני אמרתי שאולי פשוט סחבו לה אותו מתיבת־הדואר, כמו שלפעמים קורה. הגברת נעלבה עד עימקי נשמתה האירופית, ואמרה: „זה לא ישראל, בגרמניה לעולם לא יעשו דבר כזה!" הסכמתי איתה מייד, הרי ידוע שהגרמנים הם מאור עדינים בכל הנוגע לניירות.

מיקרה שני שפגשתי השבוע, הוא בחור ישראלי שלמד באיטליה ונשאר לגור שם מטעמים שלו. הוא הגיע לחופשה בארץ, קנה ידיעות אחרונות ונתן למוכר העיתונים 50 שקל. רק אחר־כך הסתבר לישראלי־איטלקי שהעיתון עולה רק 45 שקל ומוכר העיתונים „רימה" אותו בחמישה שקלים. הבחור היה ממש המום. הוא לא רגיל לזה באיטליה, כך אמר לי. גם כאן הסכמתי איתו מייד. באיטליה אף פעם לא יגנבו חמישה שקלים. להם יש סטייל, שם לוקחים את כל התיק.

הסיפור האחרון נוגע לגברת, שגם היא גרה בחו"ל, אבל מגיעה ארצה לעיתים קרובות. היא סיפרה לי שבגלל מס־הנסיעות שגובים ממנה, היא מבקשת לוותר על האזרחות הישראלית שלה, וכך גם 70 אחוז ממכריה הישראלים, שגרים בחו"ל, אבל הממשלה המחורבנת שלי לא מסכימה שהם יוותרו על אזרחותם.

לכל הגרים בחו"ל, אני מבקשת להזכיר, שאני גרה כאן ואפילו מבחירה חופשית. זאת הארץ שלי ואם תסלחו לי, אני גם אוהבת אותה. יש בה דברים מרגיזים ומעצבנים, כמו בכל ארץ בעולם, ויש בה דברים יפים ונפלאים, שאין באף ארץ אחרת. אם אתם באים הנה לביקור של שבוע־שבועיים, אנא השתדלו להימנע מביקורת, מהשמצות ומעל־בונות, על הארץ ועל תושביה. זה פשוט לא תרבותי וזה חסר טקט, ואין ספק שזה לא מתאים לאנשים עדינים שגרים באירופה.

הרשיונות שבמיקרה הזה, מה שטוב לאמריקה, טוב גם לנו. יבורכו אלה שחושבים עלינו.

הצהרה

הנני מצהירה בזאת, כי לא השתתפתי בחגיגות ה־1 במאי, לא צעדתי במיצעדים, לא לקחתי חלק בהפגנות, לא נשאתי דגל אדום ולא הרגשתי מאוחדת עם פועלי כל העולם. כל האמור לעיל נובע מתוך הרגשתי שאינני זכאית לחוג את חגם של הפועלים בעולם, מאחר שאינני חלק מהם. פועל — לפי מיטב הבנתי וידיעתי — הוא אדם שקם כל בוקר לעמל יומו ושום דבר שולי לא מעכב אותו ממשימתו זו. אדם כמוני, שעשה רק 11 ימי עבודה בחודש שעבר, למשל (ראה נספח א') אין לו זכות להיקרא פועל ואין לו זכות להתפאר בנוצות לא לו.

נספח א'

בחודש האחרון, חודש אפריל, תרמתי רק 11 ימי עבודה למשק הישראלי, ואני בושה וניכלמת. ברור לי ששום תרוצים לא ידברו בעדי בעניין זה, ובכל זאת אסביר. חודש אפריל הוא, כידוע, בן 30 יום. אם נוריד מזה ארבע שבתות, שאינן ימי־עבודה, נשארים 26 יום. אם נוריד מהם שמונה ימי חופשת טרום־פסח של הילדים, נשארים 18 יום. עכשיו נוריד עוד ששה ימי חופש חול־המועד פסח, ונקבל 12 ימי־עבודה. כמובן, זאת מבלי להביא בחשבון את חופשת הילדים מבית סיפרם ביום המימונה, כדי לאפשר להם לחוג בקרב העדה המרוקאית.

מכאן, שכל אדם (אבל בעיקר נשים) שיש לו שני ילדים, הכפופים לחופשות בתי־ספר, אין לו סיכוי להחשב ולהיקרא פועל במדינת ישראל.

אגב, את כל זה הסברתי לילדים שלי ב־1 במאי, כשכולנו ישבנו בבית. הם, כפועלים ביום חגם (שקיבלו חופשה מבית־הספר), ואני כבייבי־סיטר.

תחי העבודה העברית —

אבל במנות קטנות

אגב, אותי הקטע הזה לא מצחיק בכלל.